

Sygn. akt X U 423/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 29 kwietnia 2015 r. **znak:** (...)

w sprawie K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o zasiłek chorobowy i zasiłek macierzyński

I. oddała odwołanie,

II. nie obciąża wnioskodawczyni kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. B. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 29 kwietnia 2015 r. przyznającej jej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 08-10-2014 do 07-01-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego za okres od 08-01-2015 do 27-05-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego za okres od 28-05-2015 do 08-07-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego za okres od 09-07-2015 do 06-01-2016 od podstawy wymiaru 2247,60 zł (po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe tj. 1939,45 zł) i wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby podstawę zasiłku chorobowego w okresie od 08-10-2014 do 07-01-2015 oraz zasiłku macierzyńskiego w okresie od 8.01.2015 r. do 6.01.2016 r. stanowi kwota 7000 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wnioskodawczyni wskazała, że nie może zgodzić się ze zaskarżoną decyzją, gdyż istnieją zasadnicze wątpliwości związane z wykładnią art. 43 ustawy. Przepis ten (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r.) stanowi, że podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków, "zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju", przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe. Wnioskodawczyni wskazała, że przyjęta w art. 43 ustawy konstrukcja ustalania podstawy wymiaru zasiłku na nowo nie stanowi novum legislacyjnego. Wprawdzie w ustawie z 17 grudnia 1974 r. nie było przepisu o podobnej treści, ale znalazł się on w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. Nr

19, póź. 95), wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w jej art. 13. Celem art. 43 ustawy jest (a § 14 rozporządzenia - była) "aktualizacja", czy też "urealnienie", wysokości świadczenia z ubezpieczenia społecznego (zasiłku chorobowego) w relacji do wynagrodzenia za pracę. Jest to cel zgodny z funkcją zasiłku tego rodzaju. Choroba przejściowo uniemożliwia pracownikowi zarobkowanie, a zasiłek chorobowy zastępuje utracone z tej przyczyny wynagrodzenie za pracę. Ustawa z 25 czerwca 1999 r., uwzględniając przedmiot regulacji, jest nie tylko "następczynią", ale i "kontynuatką" ustawy z 17 grudnia 1974 r. Wynika stąd pewna ciągłość stosunków ubezpieczenia. Brak przepisu przejściowego nie może przeto prowadzić do sytuacji, w której pewna grupa ubezpieczonych zostałaby wyłączona spod jakiegokolwiek regulacji obowiązującej, pomimo zmiany stanu prawnego, nieprzerwanie. Skoro po 1 września 1999 r. nie można stosować § 14 rozporządzenia, wobec utraty mocy obowiązującej tego przepisu, to należy stosować obowiązujący art. 43 ustawy. Trzeba wobec tego przyjąć, że art. 43 ustawy ma zastosowanie nie tylko do ustalania podstawy wymiaru zasiłków chorobowych pobieranych na podstawie przepisów ustawy, ale także wówczas, gdy następujące po sobie okresy pobierania zasiłku chorobowego przypadały na czas obowiązywania ustaw dotychczasowej oraz nowej. Wnioskodawczyni wskazała, że kwestia zasadnicza w rozpoznawanej sprawie, to sposób liczenia trzymiesięcznego terminu wyznaczającego przerwę między upływem poprzedniego okresu pobierania zasiłku chorobowego i rozpoczęciem okresu kolejnego (następnego). Zdaniem organu rentowego, termin ten powinien być liczony a momento ad momenlum, tj. wedle zasad określonych w art. 112 k.c. Skoro więc poprzedni okres pobierania zasiłku ustał 11.07.2014 r., to trzymiesięczny termin, o którym mowa w art. 43 ustawy, kończy się 11.10.2014 r. Wnioskodawczyni wskazała, że przepisy ustawy ustanawiają terminy liczone w dniach (np. art. art. 4, 7, 8), w miesiącach (np. art. art. 7 pkt 2, 11 ust. 5), w miesiącach kalendarzowych (np. art. art. 36, 37), w latach (np. art. 4 ust. 3 pkt 3). Niektóre z nich określają także sposób ich liczenia. I tak np. według art. 11 ust. 5 ustawy, "przy ustalaniu prawa do zasiłku chorobowego" lub "jego wysokości" miesiąc liczony jest jako trzydzieści dni. W art. 43 ustawy użyto pojęcia "miesiąc kalendarzowy". Termin ten służy innym celom niż termin miesięczny wyznaczony w art. 11 ust. 5. Ustanowiony został dla obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Podstawę tę stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie za pracę z okresu poprzedzającego powstanie prawa do zasiłku. Wynagrodzenie za pracę wypłacane jest zawsze co najmniej raz w miesiącu (art. 85 § 1 k.p.), z reguły z dołu (art. 85 § 2 k.p.). Termin wyznaczony do "korekty" podstawy wymiaru świadczenia odpowiada zatem, co do zasady, trzem cyklom obrachunkowym wysokości wynagrodzenia. Zważywszy funkcję art. 43 ustawy, o której była już mowa wyżej, taka korelacja między okresami, za które przysługuje wynagrodzenie za pracę i okresami przerw w prawie do zasiłku chorobowego, jest w pełni uzasadniona. Nadto, "miesiąc" i "miesiąc kalendarzowy" - to dwa różne określenia języka prawnego. Nie zachodzą żadne okoliczności szczególne, które usprawiedliwiłyby odstępianie od tego zakazu. Zatem w ocenie wnioskodawczyni uznaje, że okres trzech miesięcy kalendarzowych przewidziany w art. 43 ustawy, to okres obejmujący pełne kolejne nazwane miesiące, stanowiące trzy dwunaste części roku kalendarzowego. W przypadku wnioskodawczyni okresy te to lipiec, sierpień i wrzesień. Oznacza to, że powstanie niezdolności do pracy w miesiącu październiku 2014 r. daje prawo i ustalenia nowej podstawy wymiaru zasiłku. Podstawa ta wynosi 7000 zł z uwagi na klarowane od tej podstawy składki na ubezpieczenie chorobowe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak podstaw prawnych do jego rozstrzygnięcia.

Motywuując swoje stanowisko organ rentowy wskazał, iż z dokumentacji będącej w posiadaniu organu rentowego wynika, że z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej wnioskodawczyni podlegała następującym ubezpieczeniom: od 01.07.2014r. do 03.07.2014r. - ubezpieczeniom społecznym, a od 04.07.2014r. - ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Od dnia 07.07.2014r. do 11.07.2014r., wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy z tytułu sprawowania opieki nad dzieckiem. Niezdolność do pracy wnioskodawczyni, powstała przed upływem jednego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia (w pierwszym miesiącu ubezpieczenia). Okres ubezpieczenia chorobowego wnioskodawczyni nie był poprzedzony wcześniejszym okresem ubezpieczenia z innego tytułu (poprzedni tytuł ubezpieczenia ustał z dniem 01.04.2014). W związku z powyższym ustalając podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego organ rentowy, oparł się na zapisie art. 49 ust. 1 powyżej cytowanej ustawy i wnioskodawczyni otrzymała świadczenie, licząc od postawy równej najniższej podstawie składek dla wnioskodawczyni grupy ubezpieczonych za miesiąc 7/20 kwoty 2247,60 zł (po odliczeniu kwoty odpowiadającej

13,71% podstawy wymiaru s ubezpieczenie chorobowe- 1939,45 zł). Następnie w dniu 08.10.2014r. wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy i niezdolność ta została orzeczona do dnia 07.01.2015r. W związku z tym, że przerwa między okresami pobierania zasiłków nie przekroczyła 3 miesięcy kalendarzowych (przerwa przypadła na miesiąc sierpień i wrzesień 2014r.) oraz między okresem pobierania zasiłku chorobowego i macierzyńskiego także nie było wymaganej przerwy (prawo do świadczeń nastąpiło po sobie bez przerwy), tym samym nie było podstaw prawnych do ponownego ustalania podstawy zasiłku chorobowego, czy też macierzyńskiego, samym kwotę podstawy tych świadczeń stanowiła podstawa wymiaru zasiłku wcześniej ustalonej dla zasiłku opiekuńczego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą.

Wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 lipca 2014 r. Poprzedni okres ubezpieczenia upłynął z dniem 1 kwietnia 2014 r.

Z dniem 4 lipca 2014 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o objęcie jej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym i w związku z tym od 4 lipca 2014r. wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, z kodem ubezpieczenia 0510.

Wnioskodawczyni opłaciła w dniu 4 sierpnia 2014 r. składkę na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe za okres od 1 lipca 2014r. do 31 lipca 2014 r. oraz na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za okres od 4 lipca 2014r. do 31 lipca 2014 r. w obowiązującym terminie, w kwocie wynikającej z deklaracji rozliczeniowej za ww. miesiąc, przy czym deklarowana podstawa na ubezpieczenia społeczne za ww. miesiąc wynosiła kwotę 7.000,00zł, kwota składki wynosiły 2.233 zł.

Jednocześnie wnioskodawczyni za pozostałe miesiące składki społeczne (w tym na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe) opłaciła od podstawy:

- za sierpień 2014r. - 7.000,00zł.
- za wrzesień 2014r.- 7.000,00zł.
- za październik 2014r. - 1,580,65zł.
- za listopad 2014r.-933,33zł.

Składki zostały opłacone w obowiązujących terminach, za wyjątkiem składki za miesiąc sierpień 2015 r. jednak pismem z dnia 12 stycznia 2015 r. strona pozwana wyraziła zgodę na opłacenie po terminie składki za w/w miesiąc.

Dowód: akta rentowe strony pozwanej

Wnioskodawczyni od dnia 7 lipca 2014 do 11 lipca 2014 stała się niezdolna do pracy z tytułu sprawowania opieki nad dzieckiem J. B.. Niezdolność do pracy wnioskodawczyni powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia (w pierwszym miesiącu ubezpieczenia), a okres ubezpieczenia chorobowego wnioskodawczyni nie był poprzedzony wcześniejszym okresem ubezpieczenia z innego tytułu (poprzedni tytuł ubezpieczenia ustał z dniem 01-04-2014 r.), dlatego też ustalając podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego strona pozwana wypłaciła wnioskodawczyni zasiłek opiekuńczy licząc od podstawy równej najniższej podstawie wymiaru składek dla grupy ubezpieczonych wnioskodawczyni za miesiąc lipiec 2014 tj. od kwoty 2247,60 zł (po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe - 1939,45 zł)

Dowód: akta rentowe strony pozwanej

Wnioskodawczyni w dniu 8 października 2014 r. stała się niezdolna do pracy z powodu choroby i niezdolność ta trwała do dnia 7 stycznia 2015 r.

W dniu (...) r. wnioskodawczyni urodziła dziecko.

Wnioskodawczyni złożyła do strony pozwanej wniosek o wypłatę zasiłku macierzyńskiego i od dnia 8 stycznia 2015 r. strona pozwana przyznała wnioskodawczyni prawo do zasiłku macierzyńskiego.

Strona pozwana przyznała wnioskodawczyni prawo do:

- zasiłku chorobowego za okres od 08-10-2014 do 07-01-2015 r.
- do zasiłku macierzyńskiego za okres ustalony przepisami Kodeksu Pracy jako okres urlopu macierzyńskiego od 08-01-2015 do 27-05-2015
- do zasiłku macierzyńskiego za okres ustalony przepisami Kodeksu Pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego od 28-05-2015 do 08-07-2015
- do zasiłku macierzyńskiego za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego od 09-07-2015 do 06-01-2016

od podstawy wymiaru 2247,60 zł (po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe tj. 1939,45 zł).

Dowód: akta rentowe strony pozwanej

Decyzją organu rentowego z dnia 29 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. przyznał wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego za okres od 08-10-2014 do 07-01-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego za okres od 08-01-2015 do 27-05-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego za okres od 28-05-2015 do 08-07-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego za okres od 09-07-2015 do 06-01-2016 od podstawy wymiaru 2247,60 zł (po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe tj. 1939,45 zł)

Dowód: akta rentowe strony pozwanej

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dowodów z dokumentów zebranych w aktach rentowych strony pozwanej, a także na podstawie wyjaśnień złożonych przez stronę pozwaną w piśmie z dnia 19 października 2015 r. Prawdziwość i rzetelność tych dokumentów nie była kwestionowana przez wnioskodawczynię.

Stan faktyczny w sprawie ustalony na podstawie tych dokumentów nie był sporny.

Spornym była jedynie kwestia oceny prawnej zastosowania przepisu art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2014 .159).

Bezspornym było, że wnioskodawczyni od dnia 7 lipca 2014 do 11 lipca 2014 stała się niezdolna do pracy z tytułu sprawowania opieki nad dzieckiem i niezdolność ta powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia (w pierwszym miesiącu ubezpieczenia) a okres ubezpieczenia chorobowego wnioskodawczyni nie był

poprzedzony wcześniejszym okresem ubezpieczenia z innego tytułu (poprzedni tytuł ubezpieczenia ustał z dniem 01-04-2014 r.). W związku z tym ustalając podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego strona pozwana prawidłowo zastosowała przepis art.49 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. zgodnie z którym, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku stanowi najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 pkt 4 - dla ubezpieczonych, dla których określono najniższą podstawę wymiaru składek.

Strona pozwana wypłaciła wnioskodawczyni zasiłek opiekuńczy licząc od podstawy równej najniższej podstawie wymiaru składek dla grupy ubezpieczonych wnioskodawczyni za miesiąc 7/2014 tj. od kwoty 2247,60 zł, co nie było kwestionowane przez wnioskodawczynię.

Prawidłowość takiego sposobu naliczania podstawy wymiaru zasiłków jest wynikiem prawidłowo zastosowanego przez stronę pozwaną wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 maja 2012r, sygn. akt P 12/10 (Dz. U. z 2012r. poz.622).

Wnioskodawczyni nie kwestionowała takiego sposobu naliczenia wysokości zasiłku opiekuńczego i wypłaty kwoty zasiłku opiekuńczego od najniższej miesięcznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku, po stosownych odliczeniach.

Bezspornym było również to, że wnioskodawczyni stała się ponownie niezdolna do pracy z tytułu choroby w dniu 8 października 2015 r.

Spornym pomiędzy stronami był sposób interpretacji przepisu art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, tj. w jaki sposób powinno się naliczać 3-miesięczny termin między upływem poprzedniego okresu pobierania zasiłku chorobowego i rozpoczęciem okresu kolejnego (następnego).

Zgodnie z art. 43 w/w ustawy, podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe.

Wnioskodawczyni w swoim odwołaniu wskazała, że strona pozwana błędnie przyjęła, że „ ... termin ten powinien być liczony a momento ad momentum, tj. wedle zasad określonych w art. 112 k.c. Skoro więc poprzedni okres pobierania zasiłku ustał 11.07.2014 r., to trzymiesięczny termin, o którym mowa w art. 43 ustawy, kończy się 11.10.2014 r.”. W ocenie wnioskodawczyni termin ten obejmować powinien pełne kolejne nazwane miesiące, stanowiące trzy dwunaste części roku kalendarzowego i w przypadku wnioskodawczyni, w ocenie wnioskodawczyni okres ten powinien obejmować miesiące: lipiec, sierpień i wrzesień. Zatem skoro wnioskodawczyni ponownie stała się niezdolna do pracy w dniu 8 października 2014 r. to powinna być naliczona na nowo podstawa wymiaru zasiłku chorobowego, a także zasiłku macierzyńskiego.

Sąd dokonując interpretacji przepisu art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa podziela stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni, że termin o którym mowa w w/w artykule nie powinien być liczony a momento ad momentum, tj. wedle zasad określonych w art. 112 k.c.

Jednak Sąd nie podziela stanowiska wnioskodawczyni, że okres określony w w/w art. 43 jest to w niniejszym przypadku okres miesięcy lipiec – sierpień – wrzesień 2014 r. lecz sierpień – wrzesień – październik 2014 r.

Jako sposób liczenia trzymiesięcznego terminu wyznaczającego przerwę między upływem poprzedniego okresu pobierania zasiłku chorobowego i rozpoczęciem okresu kolejnego (następnego) należy wskazać, że w art. 43 ustawy użyto pojęcia "miesiąc kalendarzowy". Termin wskazany w w/w przepisie tj. "miesiąc kalendarzowy" jest pojęciem innym niż pojęcie „miesiąc”. W ocenie Sądu stanowi on pełne kolejne nazwane miesiące, stanowiące trzy dwunaste części roku kalendarzowego. Zatem przerwa pomiędzy jednym okresem pobierania zasiłku, a drugim okresem

pobierania zasiłku winna wynosić co najmniej pełne trzy miesiące kalendarzowe. W przypadku wnioskodawczynie w ocenie Sądu zatem są to miesiące: sierpień, wrzesień i październik 2014 r., a nie lipiec, sierpień, wrzesień 2014 r – jak twierdzi wnioskodawczynie.

W ocenie Sądu należy termin 3-miesięczny liczyć od pierwszego dnia miesiąca następnego po miesiącu, w którym miało miejsce pobieranie zasiłku, tj. od 1 sierpnia 2014 r., a nie od 1 lipca 2014 r. skoro niezdolność do pracy z powodu pobierania zasiłku opiekuńczego powstała w dniu 7 lipca 2014 r. a zakończyła się w dniu 11 lipca 2014 r. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia do przyjęcia daty początkowej liczenia okresu 3-miesięcznego przewidzianego w art. 43 ustawy od 1 lipca 2014 r. skoro niezdolność do pracy powstała w trakcie trwania tego miesiąca.

Skoro początek 3-miesięcznego terminu przewidzianego w art. 43 ustawy należy liczyć od 1 sierpnia 2014 r. i przepis ten przewiduje pełne trzy miesiące, to okres ten w przypadku wnioskodawczynie skończyłby się w dniu 31 października 2014 r. i dopiero od 1 listopada 2014 r. byłaby podstawa do naliczania dla wnioskodawczynie świadczeń od nowej podstawy. Skoro jednak wnioskodawczynie stała się niezdolna do pracy ponownie już z dniem 8 października 2014 r. – brak jest podstawy do ustalania na nową podstawy wymiaru zasiłku.

Podobne stanowisko przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2005 r. (I UK 372/04 OSNP 2005/21/343), w którym Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wskazał, że: „...Przepisy ustawy ustanawiają terminy liczone w dniach (np. art. art. 4, 7, 8), w miesiącach (np. art. art. 7 pkt 2, 11 ust. 5), w miesiącach kalendarzowych (np. art. art. 36, 37), w latach (np. art. 4 ust. 3 pkt 3). Niektóre z nich określają także sposób ich liczenia. I tak np. według art. 11 ust. 5 ustawy, "przy ustalaniu prawa do zasiłku chorobowego" lub "jego wysokości" miesiąc liczony jest jako trzydzieści dni. W art. 43 ustawy użyto pojęcia "miesiąc kalendarzowy". Termin ten służy innym celom niż termin miesięczny wyznaczony w art. 11 ust. 5 w/w ustawy. Ustanowiony został dla obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Podstawę tę stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie za pracę z okresu poprzedzającego powstanie prawa do zasiłku. Wynagrodzenie za pracę wypłacane jest zawsze co najmniej raz w miesiącu (art. 85 § 1 k.p.), z reguły z dołu (art. 85 § 2 k.p.). Termin wyznaczony do "korekty" podstawy wymiaru świadczenia odpowiada zatem, co do zasady, trzem cyklom obrachunkowym wysokości wynagrodzenia. Zważywszy funkcję art. 43 ustawy, o której była już mowa wyżej, taka korelacja między okresami, za które przysługuje wynagrodzenie za pracę i okresami przerw w prawie do zasiłku chorobowego, jest w pełni uzasadniona. Nadto, "miesiąc" i "miesiąc kalendarzowy" - to dwa różne określenia języka prawnego. Zgodnie z zakazem wykładni synonimicznej nie można nadawać im znaczenia tożsamego. Nie zachodzą zaś żadne okoliczności szczególne, które usprawiedliwiałyby odstępianie od tego zakazu. Wniosek stąd, że okres trzech miesięcy kalendarzowych przewidziany w art. 43 ustawy, to okres obejmujący pełne kolejne nazwane miesiące, stanowiące trzy dwunaste części roku kalendarzowego. (Można tu dostrzec pewną analogię ze sposobem liczenia miesięcznych okresów wypowiedzenia umowy o pracę)...”

Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że wprawdzie zgodnie z twierdzeniami wnioskodawczynie termin określony w art. 43 ustawy nie powinien być liczony zgodnie z art. 112 kc, lecz winien wynosić „pełne miesiące kalendarzowe”, lecz miesiące te to sierpień – wrzesień – październik 2014 r., a nie lipiec – sierpień – wrzesień 2014 r. gdyż brak jest podstaw do liczenia tego terminu od 1 lipca 2014 r. tj. terminu rozpoczynającego się przed rozpoczęciem pobierania zasiłku opiekuńczego przez wnioskodawczynie.

Mając powyższe na uwadze, strona pozwana prawidłowo przyjęła podstawę zasiłku chorobowego dla wnioskodawczynie za okres od 08-10-2014 do 07-01-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego za okres od 08-01-2015 do 27-05-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego za okres od 28-05-2015 do 08-07-2015, zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego za okres od 09-07-2015 do 06-01-2016 od podstawy wymiaru 2247,60 zł (po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe tj. 1939,45 zł).

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Orzeczenie o kosztach wydano w oparciu o treść art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.